

ΕΔΩΚ' ΕΚΕΙ

Τὸ νεογέννητο πολὺ ἐνωρὶς ἤρχισε τοὺς θυμούς του, τὰ κλάματα καὶ τὰ νάζια του. Ἐνῶ τὸ μακαρίτικο 1882 ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ μᾶς ἐξιλεύσῃ δι' ὅσα μᾶς ἔκαμε καθ' ἕλλην τὴν διάρκειάν του καὶ ἐμειδία γλυκύτατον, μόνον δὲ περὶ τὸ δεῖλι τῆς 31 Δεκεμβρίου θυμωθὲν, διότι δὲν ἐσεβόμεθα τὰς τελευταίας στιγμᾶς του ἠθέλησε νὰ μᾶς ἐκδικηθῇ ἀντισυρίζον διὰ τοῦ βορρᾶ, τὸ 1883 μᾶς ἔδειξε τὸ μέτωπόν του σκιερὸν ὡς ἀπατηθέντος συζύγου καὶ τὴν μούρην του κατὰ τὴν σήμεν ἡν ὡς δαρέντος παιδίου. Καί, ἀφ' ὅτου ἤρχισε, δὲν κἀμνει ἄλλο παρὰ νὰ συρίζῃ περὶ τὰ παράθυρα καὶ τὰς στέγας διὰ τοῦ ἀγρίου ἀνέμου του, ὡς νὰ μᾶς φυλάττῃ καρτέρι, ὅταν εἴμεθα κλεισμένοι ἐντὸς τῶν οἰκιῶν μας καὶ ὅταν ἐξερχόμεθα, νὰ ἐφορμᾷ ἀνεγείρον τὰ παλτὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ φουστάνια τῶν κυριῶν μέχρι τοῦ ἀπροχωρήτου, ὡς ἂν ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι πολλὰ θ' ἀποκαλυφθῶσιν ἐπὶ τῆς βασιλείας του. Ἐξ αἰτίας δὲ αὐτοῦ τούτου τοῦ διαβολευμένου καιροῦ ἀπαλλάττομαι καὶ ἐγὼ νὰ προσθέσω τὸν ἐπίλογον εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ λίμαν αὐτὴν, διότι τὸν κἀμουν τὰ δόντια μου τουρτουρίζοντα:

— Τρρρ! κρρρ!! κρρρρρ!!!

* * *

Οὐχ ἤττον ἄς μὴ παραλείψωμεν ὅτι ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς καιρὸς κατῴρθωσε νὰ μὴ διαλυθῇ ἡ ἀνία τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐβδομάδος διὰ τῆς παρωδίας ἐκείνης τῶν ἀρχαίων ὑπαιθρίων ἑορτῶν, ἧτις ὑπὸ μὲν τῆς σχολαστικότητος τῶν παπᾶδων ἐπωνομάσθη Θεοφάνεια, ἐν δὲ τῇ γραφικῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ καλεῖται Φῶτα. Ἄλλ' ἐφέτος κάθε ἄλλο ἦσαν παρὰ Φῶτα ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον λάθει τὸ ὄνομα τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν, ὡς ἡ εὐλογία καὶ οἱ φανοὶ τοῦ φωταερίου. Ὁ οὐρανὸς προσεπάθει παντοιοτρόπως νὰ τὰ σκοτεινιάσῃ κεκαλυμμένος διὰ μαύρων ἀπειλητικῶν νεφῶν ὁ δὲ κατάψυχρος βορρᾶς ἀπεδίωκε τὸ πλῆθος, ὅπερ ἄλλοτε ἐξεχύνετο περὶ τὰ ὑψώματα τῆς Δεξαμενῆς καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ἐλευθερίας· ἰδίως δὲ ἔκαμε θραῦσιν ἐν τῇ τελευταίᾳ, διότι περὶ τὴν Δεξαμενὴν κἀπως ἀνεχαιτίσθη ἀντικρύσας τὴν ὡς αὐτὸν παγωμένην μορφήν ἐνδὸς τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων μας· ἐν τῇ πλατείᾳ ὁμοῦς ὡς ἤρχετο σφοδρὸς καὶ ὀρμητικὸς, ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ὡς γεροντοκόριτσα ἐντροπαλῶν πιπεριῶν, τὰς ἔφερεν ἄνω κάτω, τὰς ἄφινεν ἀμέσως σειομένας ἐπὶ πολὺ ἐν ἀναρριγήματι αἰδοῦς, ἐχώνετο ὑπὸ τὰ φουστάνια ὀλίγων ἱεροδούλων τῆς Πανδῆμου, αἵτινες καταφρονουσαι αὐτὸν εἶχον συναχθῆ, ἐρρίπιζε τὰ γένηα τῶν παπᾶδων καὶ ἔφευγε μὲ εἰρωνικὸν συριγμὸν ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς πλατείας.

* * *

Προκαλοῦμεν τὴν προσοχὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ «Τηλεγράφου» διερχόμενοι ἐκεῖθεν εἰδομεν ἐν τῶν κολοσσιαίων γραμμάτων αὐτῆς, τὸ Τ, κυρτόν, ταλαντευόμενον καὶ ὡς μέλλον νὰ κατρακυλήσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν διαδατῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι προσεχῶς καὶ

τὰ ἄλλα στοιχεῖά της θὰ πάρουν τὸν κατήφορον. Μὴ εἶνε σήμερον τῶν καιρῶν διὰ τὸν κ. Σιβιτανίδην;

* * *

Ἡ «Παλιγγενεσία» ὡς νὰ μὴν τὴν ἐφθάνεν ἡ εὐλογία, ἦν ἀπὸ πολλοῦ φιλοξενεῖ εἰς τὰ χαριτωμένα δελτία της «ὑγεία, καλλωπισμὸς, τάξις,» ἧτις ὁμοῦς, ὡς λέγει, διὰ τῶν δημοσιευμάτων της τούτων περιεστάλη ἱκανῶς, ἐφιλοξένησεν ἤδη καὶ τὴν λέπρα. Φαίνεται δὲ ὅτι σιγὰ σιγὰ βλαίαι αἰ ἀσθενεῖαι θὰ εὐρωσι τὴν θέσιν τῶν ἐν αὐτῇ, ἀφοῦ πρὸς τῇ εὐλογίᾳ καὶ τῇ λέπρᾳ καὶ ἡ διάρροια ἀπὸ πολλοῦ κατέχει τὰς στήλας της.

* * *

Καὶ ὀλίγον δάνειον πνεῦμα:

ἽΟμογενῆς τις ἠγόρασε μίαν εἰκόνα τοῦ ζωγράφου Χ..., ὅστις εἶνε καταχαρούμενος εὐρίσκων δὲ φίλον τοῦ τινα τῷ διηγεῖται τὸ εὐτυχὲς συμβάν.

— Καὶ τί νὰ τὴν κάμῃ τὴν ἠγόρασε; τῷ λέγει ὁ φίλος.

— Τί νὰ τὴν κάμῃ; Νὰ τὴν ἰδῇ!

— Μὰ δὲν ἔχει νὰ ἰδῇ τίποτε μέσα ἔς αὐτήν.

— Πῶς; ἴσα ἴσα αὐτὴν τὴν εἰκόνα μου τὴν ἐπήνεσαν ὅτι ἔχει μέσα τόσῃν ζωὴν, τόσῃν ψυχῇν, τόσῃν ἀρμονίαν χρωμάτων. . . .

— Καλὲ δὲν ἔχει νὰ ἰδῇ τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ὁ ὁμογενῆς σου. Εἶνε τυφλὸς!

ΤΙΚ—ΤΑΚ.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Μετά τινος θυμηδίας ἠκούσαμεν καὶ τὴν προφυλάκισιν τοῦ Πρίγγιπος Ναπολέοντος, διότι αὐτὴ εἶνε ἀντιπερισπασμὸς τις εἰς τὰς περιγραφὰς τῆς κηδείας τοῦ Γαμβέτα, αἵτινες κἀπως μᾶς ἠνόχλουν διότι ἐπιστεύομεν ὅτι ab antiquo οἱ Ἕλληνες εἴμεθα ὡς πρὸς τὰς κηδείας ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα πλῆθη τῆς Εὐρώπης. Ἦδη εἶνε πρόδηλον ὅτι οἱ Γάλλοι μᾶς βάζουν καὶ εἰς τὰς κηδείας τὰ γαλιά.

* * *

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸν Πρίγγιπα Ναπολέοντα τὸν προσεπλεγόμενον plon-plon καὶ craint-plonb διὰ τῶν ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς μάχης τῆς Κριμαίας ἐκδηλωθέντα ἀμφίβολον ἠρωτισμὸν του, ἡ τύχη βεβαίως ἰδίχησε τὸν ἄνδρα γεννηθέντα ἐν θέσει, ἐν ἧ τὰ δημαγωγικὰ αὐτοῦ ἐνστικτικὰ εὐρίσκονται εἰς συνεχῆ πρὸς τὰ ἡγεμονικὰ αὐτοῦ καθήκοντα ἀντίθεσιν.

Τὸ σύνθημα τῆς χορευτικῆς Περιόδου ἐδόθη ἤδη. Ἄλλ' ὅσοι θέλετε νὰ δώσητε χοροὺς μὴ λησμονήητε ὅτι δὲν θὰ ἔχουν ζωὴν καὶ φαιδρότητα, ἂν δὲν προμηθευθῆτε ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ κοτιλλίων ἀπὸ τοῦ ΣΟΛΩΝΟΣ. Ὁραῖοτάται εἶναι αἱ ἐνδυμασίαι ἀπὸ τοιγαρόχαρτο, ἄς ἔφερε, καὶ χίλια δὲ ἄλλα περιεργὰ καὶ σπάνια ἐν Ἀθήναις.